



KOLDT. 'Artefact' er den noget distancerede titel på værket, som er en drabeligt præcis afstøbning af et menneskes underben. Værket indgår i Michael Würtz Overbecks depressionsopus af en udstilling på Møstings Hus. Foto: Michael Würtz Overbeck

Tag dit depressive jeg med – og få en smuk oplevelse

Den danske kunstner Michael Würtz Overbeck får det til at runge af ensomhed i sin nye generøse udstilling.

KUNST



MATHIAS KRYGER

Michael Würtz Overbeck: Into the Funnel of Melancholy.

Møstings Hus, Frederiksberg. Til 24. febr.



Først støder man hovedet mod en mur. I det frederiksborgske udstillingssted Møstings Hus' første og største rum har kunstner Michael Würtz Overbeck bygget en massiv monolit af en struktur i et for samtidens kunstner velkendt materiale af midlertidige gipsvægge.

Den presser sig næsten ind mod husets egne vægge, og der er noget rungende insisterende over installationen, som først afslører sig, når du går om to hjørner om til bagsiden, hvor værket 'Two Voids' suger dit blik og din opmærksomhed til sig.

De to tomrum, som titlen på værket indikerer, fører sin betragter langt ind i (vel at mærke en forfalskning af) en betonsluse, hvor man efterlades totalt desorienteret i de kolde tunneler.

Har du nogensinde prøvet at køre på en motorvej igennem en lang og lige tunnel og miste orienteringen og fornemmelsen af, hvorvidt du kører ligeud, lodret opad eller direkte ned i afgrunden – eller fået den følelse, at du holder stille, og at det er alting

udenom, der fyger forbi? Det er sådan, man har det her.

Installationens tyngde og næsten sakrale alvor minder mig om den amerikanske kunstner Bruce Naumans store mørke og kolde installation på Hamburger Bahnhof i Berlin, 'Room with My Soul Left Out, Room that Does Not Care' fra 1984.

Faktisk minder udstillingen som helhed om den drastiske sjælløse poesi i Naumans værk, og Michael Würtz Overbecks værker generelt bringer mig tilbage til et punkt i 1980'erne, som jeg kender fra museerne og bøgerne – et punkt, hvor kunsten også var netop sådan: sakral og alvorlig og med mod til at tage livtag med tilværelsens massive tyngde.

I fortættede rum

Så det er her, vi er. I fortættede rum, hvor man langsomt sis igennem kunstnerens melankolske tragt: ser på en urviser, der går, som sekunder nu gør, alt for hurtigt. Anskuet igennem et mikroskop stormer urviserens kæmpe stålskive forbi dit øje som en bøddel, der svinger sin økse.

Man går forbi et par afhuggede underben, støbt i beton i et øjeblik af passivitet som hos en, der opgivende har kastet sig på maven. Ser på skyggen af en flamme, som ikke rigtig er der, men alligevel er der, som en anderledes tidsangiver. Det hvide stearinlys brænder ned og går op i dramatisk røg. Stearinlyset står i en smuk holder som et lille fyrtårn i et udsåret cirkelrundt vandspejl.

Også disse mindre værker af Overbeck, som er født i 1982 og uddannet på Det Fynske Kunstakademi, minder mig om 1980'ernes tonstunge postmodernistiske og højtidelige omgang med tilværelsen. Fordi noget indgår i en postmoderne erfaring, er det ikke mindre eksistentielt og optaget af, hvad eksistensen udgøres af.

Disse værker er analoge øvelser i billeddannelse og trækker, som kun det analoge kan, magien i den fysiske verden frem: linsens utrolige forstørrelse, lysets og røgens



skyggedannelser, betonens stivnede tyngde og kroppens aftryk i overfladen.

Den generøse udstillings sidste værk hedder 'Black Mirror'. Gulvet i det lille rum er et sort spejl af vand, som en videoprojektion fordobler sig i. Videoen trækker som resten af udstillingen langt ned i melankolien, helt uden nødudgange i form af for eksempel en ironisk tunge i kinden eller lidt *comic relief*.

Et vidunderligt sakralt sted

En tekst spørger og spørger til livet, til meningen, til sammenhænge. Vi lever i en ny kold krigs tidsalder, siger stemmen – en tidsalder, som måske derfor også besvares med en kunst, som ud fra æstetiske parametre langt hen ad vejen kunne være skabt under den kolde krig.

Katastrofer og sammenbrud drøner for en kort stund hen over billedet i videoen, som sine steder er akkompagneret af nærmest teatralisk melankolsk guitar musik. Kunstneren er ikke bange for effekten og effektiviteten i sin undersøgelse. Det er smukt nok. Og det er reelt nok. Livet på Jorden er en-

MØRKT. Michael Würtz Overbeck bruger kunsten som et sort spejl, vi kan søge meningen igennem. Værket hedder 'Black Mirror'. Foto: Michael Würtz Overbeck

tropisk og katastrofalt. Og Michael Würtz Overbeck bruger kunsten som det sorte spejl, vi kan søge meningen igennem, men også som et vidunderligt sakralt sted at få rum til tankernes uendelige ekko frem og tilbage mellem selvet og alt det andet.

Det kan føles som at smadre hovedet ind i en mur at se denne udstilling. Det kan føles depressivt. Og skal man have det fulde udbytte af udstillingen, skal man bære sin egen depressivitet langt fremme og ikke gemme den væk.

Imidlertid minder udstillingen mest af alt om, at mennesket aldrig vil finde meningen med tilværelsen ved udelukkende at lede i mennesket selv – men ved at sprænge sig ud i altings kosmiske forbundethed.

mathias.kryger@pol.dk